

Sygn. akt I CSK 156/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku Naczelnika Urzędu Skarbowego w P.

przy uczestnictwie E.R-R. i A.R.-R.

o wpis,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 20 września 2017 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący E.R.-R. i A.R.-R., powołali się na jej oczywistą zasadność, mającą wynikać z naruszenia art. 109 u.k.w.h. i art. 27 § 1 u.p.e.a., a także z naruszenia konstytucyjnej zasady równości wobec prawa.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, powołanie się na przyczynę kasacyjną w postaci oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika wskazane w niej podstawy *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak w szczególności wtedy, gdy bez wątpienia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, lub gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, i z dnia z 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała przyjąć, by była ona - w przyjętym rozumieniu - oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podnoszono, że w przypadku wpisu hipoteki przymusowej zabezpieczającej należności podatkowe, sąd bada jedynie spełnienie ogólnych wymagań tytułu wykonawczego przewidzianych w art. 27 u.p.e.a., nie weryfikuje natomiast prawidłowości postępowania administracyjnego prowadzącego do wystawienia tytułu wykonawczego o określonej treści, co należy odnieść także do wadliwego wskazania osoby zobowiązanej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 2011 r., IV CSK 392/10, niepubl., z dnia 5 października 2011 r., IV CSK 606/10, niepubl., z dnia 17 listopada 2011 r., IV CSK 50/11, niepubl., i z dnia 10 października 2013 r., III CSK 10/13, niepubl.). Uchybienia takie mogą być przedmiotem środków prawnych przewidzianych w ustawie o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, a ewentualnie kontroli ze strony sądu administracyjnego (art. 33 u.p.e.a., art. 3 § 2 pkt 3 p.p.s.a.). Ponadto, wniosek o wpis hipoteki dotyczył ułamkowego udziału we współwłasności skarżącego E.R.-R., którego wskazanie w tytule wykonawczym korespondowało *in casu* z treścią decyzji podatkowej. W tym stanie rzeczy nie można było uznać, aby w świetle przytoczonej przez skarżących argumentacji, zaskarżone orzeczenie było ewidentnie, w sposób widoczny już *prima vista*, wadliwe.

Ubocznie należało zauważyć, że jeśli rzeczywisty stan prawny odbiega od stwierdzonego księgą wieczystą, osoba, której prawo jest dotknięte wpisem nieistniejącego obciążenia, może wytoczyć powództwo o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym (art. 10 u.k.w.h.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw

ał